

98. *Velem van az Úr, aki mindenben segítőm* (Zsolt 117,7)

Énekeljük a 150. számú éneket:

Uram, Jézus! Légy velünk, mi egyetlen örömünk!

Nálad nélkül keserűség itt a földön életünk.

Ó egyetlen örömünk, Uram, Jézus légy velünk!

Uram, Jézus tégedet szívünk, lelkünk úgy eped.

Mert kívüled nem találhat sehol biztos nyughelyet.

Boldog mással nem lehet, Uram, Jézus, csak veled!

A jelenlét imáját szeretnénk megismerni és az Úr irgalmából gyakorolni is azt. Ez az imádság ugyanis már az Úristen kegyelmének az ajándéka. Nyilván a magunk részéről is törekszünk arra, hogy Isten jelenlétében éljünk, de a szemlélődő ima útjain *ez a jelenlét imája már Isten ajándéka*. Ő eszközli, vagyis Ő hozza létre bennünk ezt az élményt: „**Uram, Te itt vagy!**”

Isten jelenlétének imában való megtapasztalására való vágyódásunk nem egy emberi vágyalom, vagy elérhetetlen kívánság, mert a kinyilatkoztatást adó Isten jogosít fel rá. A Zsoltárostól kapjuk a tanítást, aki arról vall, amit megélt: *Velem van az Úr, Aki mindenben segítőm* (Zsolt 117,7).

Mi azonban sokszor távol levőnek érezzük az Urat. Az imádkozó kereszténynek azonban mindig az az igénye: „**Hogyan tudnánk megélni Isten jelenlétét, közelségét?**”

1. **Hogyan éljük meg Isten jelenlétét?**

Először csak ezt az imaszót mondogassuk neki: „**Hiányzol!**” A távollevő kedves személy hiánya még a tiszta víz hiányánál is gyötrőbb szomjúság. Mondogassam az Úrnak: „Hiányzol!” – Visszaemlékezhetem arra az élményemre, amely arra indított, hogy itt és most leüljek és kíváncsozzam – Isten előtt kitarulkozva – az Ő jelenlétét megtapasztalni.

Mondjam neki: „Hiányzol! Ebben az Utánad való szomjúságomban benne van minden gyötrődésem – amit az elmúlt hét folyamán elvállaltam, vagy a mai napon elviseltem, hogy a körülményeimet úgy alakítsam –, csak hogy itt az imaórában leülhessek Eléd, és vágyódhassam jelenléd megélésére. Jobban hiányoztál, Uram, mint egy éhes embernek egy falat kenyér! Téged éhezlek, Téged szomjazlak! A vándornak ennie és innia kell ahhoz, hogy testét felüdítse, erőre kapjon. Uram, én most Belőled akarok táplálkozni! Veled akarok betöltődni, ahogy parancsoltad is az Eukarisztia alapításakor: *Vegyétek, egyétek, igyátok!* (Mt 26,26.28). Boldog az, aki megtapasztalhatja, hogy az Úr meghallgatja esengő kérését, lelke hiányérzetét betölti, mert itt van! Boldog, aki már a találkozás boldog örömeivel megvallhatja az Úrnak: »**Hiányoztál!**«, de most már megszűnt kínzó hiányérzetem, mert itt vagy!”

2) Most már kimondhatom a második imaszavamat: „**Várlak!**” Boldog, aki már nem jelen időben,

hanem múlt időben mondhatja: »**Vártalak!**«, de most már nem szükséges, hogy tovább várjalak, mert **eljöttél, és itt vagy!**»

Engedjem, hogy átjárjon az Úr jelenlétének boldogító élménye! „Jöjj még közelebb, Uram! *Kitárom lelkem ajtaját* (vö. Jel 3,20), **hogy Te** – létemnek Ura – **lelkem legmélyére hatolj!** Azt is Te teremtetted magadnak. Hatolj még jobban létem legmélyére! (*Ott lakozzál, ott nyugodjál, soha el se távozzál!* – Ho. 127.) Ott, a beteljesülés boldog örömeiben csak ennyit tudok már kidagogni: »**Vártalak!**« De jó, hogy itt vagy!”

3) Ez legyen a harmadik imaszavam: „**Boldog vagyok, Uram, hogy velem vagy!**” Ahogyan a költő mondja rég nem látott édesanyjáról: *Csak csüngtem ajkán szóttalan, mint gyümölcs a fán* (Petőfi Sándor: *Füstbe ment terv*), elegendő, ha én is csak szóttalanul csüngök Isten-Atyám ajkán, vagy még inkább a szívén; mert Ő szavak nélkül is közli velem: „Gyermekem, hiányoztál!”

Jaj, hogy megdobban a szívem ettől a vallomástól! Én hiányoztam neki? De az Úr megerősíti, mert így folytatja: „**Vártalak!**” De jó, hogy számított rám az én Uram, és de jó, hogy már elmúltott a várakozás ideje, és találkozhattunk: „Eljöttél a lelkem hajlékába!” Mint amikor a kályha vagy a radiátor közelében megérezem a meleg sugárzását, úgy **megélhetem az Istenem szívéből sugárzó boldogságot is.** Azt üzeni: „boldog vagyok, gyermekem, hogy velem vagy!” Itt, ebben a bensőséges együtt létben boldogan ismétélgethetem a Zsoltáros vallomását: *Velem van az Úr, aki mindenben segítöm!*

2. Mi mindenben segített nekem az én Uram?

Itt, ebben a kölcsönös egymásnak örvendezésben, *a jelenlét imájában* Vele együtt nézzük meg, nézzük, vagyis lélekben szemléljük az Úr tetteit! Szentírásban hitelesített szavakkal mondjam: *Mutasd meg, Istenem, hatalmadat, erősítsd meg, Isten, amit bennünk műveltél!* (Zsolt 67,29). Hát mit művelt bennünk és velünk az Úr, hogy megmutassa jelenlétét?

a) Először is **a teremtésben** szemléljem! *Ő jól tudja, hogy miből formált. Nem felejtí, hogy csak por vagyunk* (Zsolt 102,14). Az Ő keze műve vagyunk, az Ővéi vagyunk! *Jól tudja ezt az Úr, nem felejtí el.* Hamvazószerda napjának nagy tanítása ez: „Porból vagyunk, és porrá leszünk!” (Vö. Ter 3,19).

De az Úr nemcsak anyagot teremtett, amikor bennünket létrehozott, hanem lelket is adott ebbe az anyagba. *Ő jól tudja, hogy nemcsak test vagyunk, hanem lélek is!* S ahogyan a gyermek teste hasonlít a szülei testére, úgy Isten gyermekeinek a lelke is hasonlít a Mennyei Atyára! *Isten hasonlatosságára vagyunk teremtvé* (vö. Ter 1,26). Boldog hasonlóság! Ezért van az, hogy tudok egy húron rezdülni Istennel; hogy tudok ugyanarra vágyakozni, amire Ő; egyet gondolni, egyet akarni Ővele. De, jaj annak, aki nem azt gondolja, amit az Úr, és nem azt akarja, amit az Úr: ez a bűn! A bűnbeesés tragédiája mutatja, hogy mivé lesz az ember, amikor meghasonlik a Teremtőjével, Istenével és a bűn rabságába kerül.

b) Isten velünk tett műveit ne csak a teremtésben szemléljem, hanem **a megváltásban is:** *Mutasd meg nekünk irgalmadat, és adj nekünk szabadulást!* (Zsolt 84,8). Gondolhatom azt is, hogy milyen gyötrelmes volt az emberek élete a megváltás előtt. De inkább pozitíve gondoljam azt, hogy milyen boldog a lelkünk a megváltás után, amikor az Úr *megmutatta nekünk az Ő nagy irgalmát.* Megadta nekünk a szabadulást! Szemlélődő tekintetemet a megfeszített Jézusra vessem!

Ez nagyon fontos gyakorlat: a minket mindhalálíg szerető Jézust szemlélni a kereszten! Szent Pál is ezt mondta: *A megfeszített Jézust állítottuk szemetek elé. Elhatároztam ugyanis, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, a megfeszítettéről* (1 Kor 2,2), Ő váltott meg minket a bűntől és szabadított meg a bűn rabságából. Ezért mondja az apostol: *Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi?*

Nagy volt a ti váltságdíjatok, tudniillik a keresztre feszített Jézus halála. Dicsőítsétek meg és hordozzátok Istent testetekben! (1 Kor 6,19.20). Amint így szemlélem az Úr tetteit – amelyeket értünk művelt –, akkor könyörületre, együttérzésre indul a szívem. A Jézust szemlélő imádság egyik legtermékenyebb fajtája tehát az, amikor Jézus szenvedését, keresztfeszítését, a kereszten való meghalását nézem.

De nemcsak én indulok könyörületre a szenvedő Jézus iránt, hanem Isten szíve is irgalomra indul irántunk. Azt szemléljük most, hogy a mennyei Atya mekkora nagy, irgalmas szeretettel szeret minket! *Ahogy az atya könyörül fiain, úgy könyörül az Úr azokon, akik félik őt* (Zsolt 102,13), akik félik megbántani Őt. Az Úr megkönyörül rajtam! Az Úr szívében ott van a *compassio*, az együtt-szenvedés, együtt-gyötrődés velem, tékozló gyermekével. Olyan jelenet ez, amelyet semmiféle film sem tud bemutatni. A keresztfeszítés gyötrelmeit lehet ábrázolni, de azt az isteni szeretetet – amellyel Isten irgalomra indult irántunk – csak a lelkelem tudja érzékelni.

c) Isten velünk tett műveit harmadszor **a megszentelésben szemléljem!** Istennek ez a *compassio*-ja, ez az irántunk való könyörületre indulása nemcsak távolról, messziről, a mennyország magasából történik, hanem **az Úr felénk fordul**. Eljön, *új lelket teremt belém* (vö. Zsolt 50,12), bűnös lelkelem helyére. A saját Lelkét adja, és ez már a Pünkösdi élménye. A Zsoltáros ezt így fogalmazta meg: *Ugye felénk fordulsz, és életre keltesz minket, és néped örvendezhet majd tebenned?* (Zsolt 84,7). Bizalommal reménykedhetek, rimánkodhatok, hogy majd megtapasztalhatom: „Te felém fordulsz, Uram! Életre keltesz Krisztusban.” Íme, új élet van bennem: Krisztus élete, Isten Fiának élete!

Ó, mennyire tud az ember egy új ruhának örvendezni! Bizonyára van olyan élményünk, amikor gyerekkorunkban egyszer végre nem a testvérünkötől levetett ruhát kaptuk, hanem újat! Ó, mennyire vigyáztunk rá! Akkor mennyivel inkább kell örülni, amikor a lélek kap új életet Istentől: Istent öltheti magára a lélek!

Hogy' örül a lelkelem! Milyen szép az új ruhám! Hogy' **beborít az Úr a szeretetével!**

3. Isten lelkelem mélyén is felragyogtatja jelenlétét!

Irgalmas szeretete által bennem is megmutatja: Ő, Aki megkegyelmezett nekem, itt van. Önmagát adta. „Ó, hogy' szeretnék még jobban átölelni! Ó, hogy' szeretnék megragadni, és soha többé el nem engedni!” (vö. Én 3,4).

a) Ez az az élmény, amelyről Pál apostol így tesz vallomást: *Valósággal elárasztott az Úr kegyelme a Jézus Krisztusban való hittel és az iránta való szeretettel* (1 Tim 1,14). **Bárcsak én is megtapasztalhatnám**, hogyan árad belém a kegyelem, Isten önmagát ajándékozó szeretete! Ő műveli bennem a hitet is.

Nemcsak létrehozza, hanem **ki is bontakoztatja**, Ő műveli bennem a szeretést is. Nemcsak létrehozza a szeretést a szívemben, hanem egyre lobogóbbá is teszi! Micsoda isteni tevékenység ez! Esedezhetek: „Uram, áraszd még jobban lelkeembe kegyelmedet, jelenlétedet, szerető jelenlétedet!” – Árad a kegyelem Isten Szívéből az én szívembe! Árad és sugároz a szeretet az én szívemből Isten Szívébe, és **a kettő már egy helyen van**. Ez nem rövidzárlatot eredményez – mint amikor az elektromos vezetékben véletlenül összeér a feszültség és a földelés –, hanem a kölcsönös áramlást hozza létre, mint amikor a villanykörtében elszakadt izzószálat egy kis ügyeskedéssel össze tudjuk érinteni, újra létrejön a világosságot adó áramkör.

b) Ó, hogyan árad a kegyelem nemcsak az én szívemből Isten Szíve felé, hanem **minden embertársam felé is!** Jézus azt mondja: *A mécsesért teszik a tartóra, hogy világítson mindenkinek a*

házban (vö. Mt 5,15). **Minél inkább engedem, hogy eluralkodjék Isten a lelkemben, annál nagyobb lesz bennem a világosság, amely azután sugárzik mások felé is!** Most már kezdem érteni, hogy mit jelent az evangélium szava: *erő ment ki Jézusból* (Mk 5,30). A bennem lévő isteni szeretet is kontaktusba kerül másokkal. Mások is szorosabb kapcsolatba kerülhetnek Istennel, ha Isten ereje rajtam keresztül is árad bele a szívekbe! Ezért Zakariással – Keresztelő Szent János atyjával – együtt mondhatom: *Áldott az Úr, atyáink Istene, mert meglátogatta és megváltotta az Ő népét* (Lk 1,68). *Meglátogatott* minket, és bekapcsolt a szeretetébe. *Kiragadott minket a sötétség hatalmából, és helyet adott szeretett Fia országában* (Kol 1,13).

„Ó, áldott Istenem, de jó, hogy eljöttél! Megmutattad hatalmadat, a csodákat, amelyeket bennünk műveltél a teremtésben, a megváltásban és a megszentelésben. Ó, áldott Istenem! Olyan jó, hogy jelen vagy, hogy velem vagy, és megmutattad, hogy *te vagy mindenben a segítőm!*” (Vö. Zsolt 61,9).

Milyen jó így énekelni az Úr szívének vallomását:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Ő jogosít fel a válaszolásra is. Sőt, alig várja már, hogy mit válaszolok erre a vallomására!

Énekeljük hát Neki szívünk olthatatlan szomjával:

Istenem, szeress még jobban, engem szüntelen! Még, szüntelen!